

ΕΤΟΣ 56ον

23 Μαρτίου 2008

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 12 (2860)

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΗΡΥΤΤΕΙ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Στή σημερινή περικοπή βλέπουμε πόσο άνθρωπος και πόσο κοντά στον άνθρωπο είναι ο Ίησους Χριστός, ο Ένανθρωπήσας Θεός. Και διδάσκει και θαυματοουργεί. Η διδαχή του είναι ένα θαύμα! Και τό θαύμα είναι μιά διδαχή! Τό θαύμα έχει αιτία τήν πίστη και ή διδαχή έχει θέμα τήν άμαρτία· τήν άμαρτία του παραλυτικού πού θά θεραπευθεί, και τήν άμαρτία των παρόντων γραμματέων πού θά μείνουν άμετανόητοι. Και άσφαλώς αυτοί δέν βρίσκονταν εκεί για καλό σκοπό. Παρακολουθοῦσαν τά πάντα για νά ένοχοποιήσουν τόν Κύριο.

Ή πίστη στον Ίησού Χριστό

Όλοι μπορούσαν νά άκούσουν τόν λόγο και νά δοῦν τά θαύματα του Ίησού Χριστού, πού και τά δυό μαζί διακήρυτταν τήν έλευση τής βασιλείας του Θεού στή γή (Μάρκ. 1,14). Λόγος και θαύματα έθεταν έξάλληλου στους Φαρισαίους τό έρώτημα: «τί οὔτος οὔτω λαλεῖ βλασφημίας;» (Μάρκ. 2,7). Και γενικά τό άλλο έρώτημα: «Ποίος τάχα είναι αυτός;» (Μάρκ. 4,41), «πώς κάνει τέτοια θαύματα μέ τά χέρια του;» (Μάρκ. 6,2). Τά έρωτήματα αυτά ήταν σκάνδαλο για τους Φαρισαίους, πού ήθελαν νά μάθουν «μέ ποιά έξουσία τά κάνεις αυτά; Και ποίος σου έδωσε αυτή τήν έξουσία;» (Ματθ. 21,23). Άλλά όμως ο λόγος του Κυρίου μας είναι σαφής: «Εὐλόγημένος είναι όποιος δέν χάσει τήν έμπιστοσύνη του σ' έμένα» (Ματθ. 11,6). Νά όπως ο παραλυτικός και οι άνθρωποι του στή σημερινή περικοπή.

Ή πίστη του παραλυτικού

Ή πίστη είναι δώρο του Θεού (Έφ. 4,8). Και δέν χρειάστηκε καν νά ρωτήσει ο Θεάνθρωπος: «πιστεύετε ότι δύναμαι τουτο ποιήσαι;» (Ματθ. 9,28). Είδε τήν πίστη του Παραλυτικού, μέτρησε τόν μέσα τής ψυχής του κόσμο και όχι μόνο άλλα διεγνώσε και τό ψυχικό μεγαλείο των ανθρώπων του. Αυτοί οι άνθρωποι

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. β' 1-12)

«Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσήλθε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρούμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὕτως οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγινούς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἔστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει; Ἦνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας· ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

μέ τὴν τόλημ τῆς καρδιάς τους, τὴ δύναμη τῆς πίστεως τους, ἔκαναν ὅ,τι ἔκαναν. Καὶ ἦρθε τὸ ἀποτέλεσμα: Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ ἀνθρώπου τους.

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Αὐτὸν τὸν παρηγορητικὸ λόγον περιμένει νὰ ἀκούσει κάθε ἁμαρτωλὸς ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεανθρώπου. Ὁχι ὁ ὅποιοσδήποτε ἁμαρτωλὸς βέβαια, ἀλλὰ ὁ ἁμαρτωλὸς ἐκεῖνος πού ἁμαρτάνει χωρὶς τὴ θέλησή του, πού νικιέται σὲ μιά στιγμή ἀνθρώπινης ἀδυναμίας, πού στενάζει μετὰ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος της, πού μετανοεῖ καὶ ἐξομολογεῖται στὸν πνευματικὸ τὸ παράπτωμά του. Εἶναι κι ἄλλη κατηγορία ἁμαρτωλῶν· ἐκεῖνοι πού ἁμαρτάνουν καὶ δὲν νιώθουν καμία ἐσωτερικὴ συντριβή, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν ὑπάρχει στὴ ζωὴ τους καὶ ἄρα «ὅλα ἐπιτρέπονται».

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχει τὴ δύναμη νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες καὶ νὰ θεραπεύει τίς προερχόμενες ἀπὸ αὐτές ἀσθένειες. Ἡ ἁμαρτία εἶναι πῆξη καὶ πραγματικότητα «ιερή» σὲ κείνους πού ἁμαρτάνουν καὶ μετανοοῦν καὶ πῆξη καὶ πραγματικότητα δυσάρεστη σὲ κείνους πού δὲν θέλουν νὰ γνωρίζουν τὴν ἐσωτερικὴ τους κατάσταση καὶ νὰ μὴν μετανοοῦν. Ὁ καθιπροαίρετος ἁμαρτωλὸς ὄχι μόνο μετανοεῖ, ἀλλὰ καὶ δοξάζει τὸν Θεό.

Τὸν δοξάζει γιὰ ὅλα! Γιατὶ ὅλα ἀπὸ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου μέχρι καὶ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἔργο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μέ τὴ δύναμη τοῦ Υἱοῦ καὶ τὴ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ λάμπει στὸ πρόσωπο τοῦ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοῦμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθησαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴ τοὺς χωρῆ πλέον οὔτε ὁ χῶρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυττε τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἓνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσαρα πρόσωπα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρεσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκετο, ἔκαναν ἓνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεββάτι, ὅπου ἦτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίσιν τοὺς, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι». Ἐκάθοντο δὲ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέποντο μέσα τοὺς, «Γιὰτί λέγει αὐτός βλασφημίας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας παρὰ μόνον ἓνας, ὁ Θεός;». Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκτάλαβε μέσα τοῦ ὅτι αὐτὰ σκέπονται καὶ τοὺς λέγει, «Γιὰτί κάνετε τίς σκέψεις αὐτές μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ εἰς τὸν παραλυτικόν, “Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι” ἢ νὰ πῶ, “Σῆκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ βάδιζε”; Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς» – λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοῦ λέγω, σῆκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου». Καὶ ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι ἐβγήκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νὰ ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν καὶ νὰ λέγουν, «Ποτέ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὁ ἴδιος φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ δοῦν τὴ δόξα Του στὸ πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ Του (Β' Κορ. 4,6). Καὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ αὐτὴ Του ἡ δόξα ἀκτινοβολεῖ στοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ βαδίζουν ἀπὸ δόξα σὲ δόξα (Β' Κορ. 3,18) καὶ νὰ ὁμολογοῦν, δοξάζοντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ: «Τέτοια πράγματα ποτέ ὡς τώρα δὲν εἶδαμε» (Μάρκ. 2,12).

Ὁ ἁμαρτωλὸς πού μετανοεῖ γνωρίζει πὼς εἶναι πολίτης τοῦ οὐρανοῦ (Φιλ. 3,20) καὶ μέσω αὐτοῦ τελικὰ δοξάζεται ὁ Θεός. Ναὶ δοξάζεται, γιατί οἱ πολλοὶ βλέποντας τὴ μετάνοιά του, τὰ καλὰ του ἔργα, δοξάζουν τὸν Θεὸ πού καταξιώνει τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ τὸν κάνει ἅγιο! Δοξάζει ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος τὸν Θεὸ, γιατί ὁ Θεός εἶναι ἡ δόξα του, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεός δοξάζει τὸν μετανοημένο ἁμαρτωλὸ, σώζοντάς τον καὶ κάνοντάς τον ἔτσι εὐθετο γιὰ τὴ βασιλεία Του, τὸν παράδεισο.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός θεραπεύει τοὺς ἀρρώστους, γιατί γιὰ Κεῖνον ἡ ἀνθρώπινη υἰεὶα εἶναι πολὺτιμη, ὅπως καὶ ἡ ζωὴ γενικότερα (Ματθ. 6,25). Θεραπεύει καὶ ξαναδίνει τὴ ζωὴ, γιατί δὲν ἀνέχεται τὴν παρουσία τοῦ θανάτου. Κι αὐτὴ ἡ δύναμη νὰ θεραπεύει τίς ἀσθένειες εἶναι τὸ «σημεῖο», τὸ σημάδι ὅτι ἔχει ἐξουσία πάνω στὴν ἁμαρτία. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ καὶ ἔφερε τὴν αἰώνια ζωὴ

23 Μαρτίου 2008: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

«Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ», Νίκωνος ὁσίου
καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 199 μαθητῶν αὐτοῦ μαρτύρων († 251).

Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. α΄ 10-β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1-12.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Μαρτίου, Γ΄ τῶν Νηστειῶν (Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως).

Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14-ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν΄ 34-θ΄ 1.

στόν κόσμο, τὴν ἀληθινὴ ζωὴ (Ματθ. 19,16). Καὶ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, ὁ ἐσω-
τερικὰ διχασμένος, ὁ σύγχρονος αὐτὸς παράλυτος μὴ καὶ μόνο ἐπιλογὴ ἔχει: νὰ
σπεύσει πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν γιατρό τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Ἀπὸ
Κεῖνον νὰ ζητήσῃ τὴν πνευματικὴ θεραπεία τῆς ψυχῆς του, ὅπως ὁ παραλυτικὸς
τῆς περικοπῆς, ἀπὸ κεῖνον νὰ ἀκούσῃ: «ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου... ἐγει-
ραι... καὶ περιπάτει».

Αὐτὸ τὸν λιτρωτικὸ καὶ παρηγορητικὸ λόγος τοῦ Κυρίου ἔχουμε ἀνάγκη
ὅλοι μας σήμερα. Ἀμήν.

† Α Χ.

Ἡ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Κεῖμ. – Μετάφραση) **Ἡ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ ΔΩΡΩΝ** (Κεῖμ. – Μετάφρ.)

Δύο νέα ἐγκόλπια, σέ πολυτελῆ ἔκδοση, ἐκδόθηκαν καὶ κυκλοφοροῦνται ἀπὸ
τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, γιὰ νὰ ἐμβαθύνῃ ὁ πιστὸς νοηματικὰ
στὶς ἐξαισίες καὶ μυσταγωγικὲς εὐχές τῶν ἱερῶν κειμένων. Ἡ μετάφραση τῶν κει-
μένων ἔγινε ἀπὸ τὸν θεολόγος Εὐάγγ. Γ. Καρακοβούνη.

Παρακολουθήστε τὸ νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐκπομπὴ «**Παλαίμαχος**», Ἐκπομπὴ
τῆς Ἑνώσεως Ἀποστράτων Ἀξιωματικῶν Στρατοῦ, μὲ τὸν Στρατηγὸ
ἐ.ἀ. Δημήτριο Σαρδέλη. Κάθε Τετάρτη στίς 19:00.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ
Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιτσιαστικῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κά-
θε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ
Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ
ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς
Διακονίας στὸ Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm
